

zákona čís. 121/23 a vyhláška čís. 70/24 sb. z. a n.). Veškeré úvahy prvního soudu o tom, jaký význam má usnesení plenární schůze Čsl. komise melasové ze dne 14. března 1919 pro nabytí subjektivních práv strany žalující, jsou v nynějším období sporu předčasné, a soud rekursní poznamenává k nim pouze tolik, že ono usnesení, kterým bylo disponováno o fondu melasovou komisí založeném, spadalo rovněž do oboru soukromoprávní působnosti této komise jako osoby právnické, která u výkonu své obchodní činnosti onen fond založila a spravovala. Poněvadž, jak shora dovozeno, strana žalující uplatňuje v tomto sporu nárok soukromoprávní, o němž náleží rozhodovati řádným soudům, měl první soud námitku nepřipustnosti pořadu práva jako bezdůvodnou zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalované straně nepodařilo se doličiti nesprávnost napadeného usnesení a vyvrátiti jeho správné důvody. V podstatě vyčerpávají se všechny její námitky poukazem k ustanovení §u 9 vládního nařízení ze dne 14. listopadu 1919, čís. 610 sb. z. a n. a čl. 8 vládního nařízení ze dne 12. listopadu 1920, čís. 619 sb. z. a n., že proti všem nařízením a opatřením československé komise melasové přísluší účastníkům stížnost do jednoho týdne po oznámeném nařízení komise k ministerstvu pro zásobování lidu. Žalovaná strana přehlíží, že toto ustanovení platí právě jen pro nařízení a opatření, uvedená podrobně v týchž člancích obou nařízení, jež ovšem komise vydává jako orgán státní správy, a které proto podléhají přezkumu nadřízených ministerstev. Žaloba cukrovarů nenapadá však nějaké nařízení neb opatření melasové komise, nýbrž vymáhá na ní jako právnické osobě, tedy podmětu majetkových práv a závazků, nedoplatek přejímací ceny za melasu koupenou od nich za účelem dalšího prodeje do Rakouska, tvrdíc, že komise byla povinna platiti za ni 63 Kč za 1 q, zaplatila však posud jenom 48 Kč, a že nedoplatek jest již splatným. Takto uplatněný nárok jest nárokem soukromoprávním, k rozhodování o něm jsou podle §u 1 j. n. příslušny řádné soudy, jak ostatně bylo uznáno v §§ 1 a 2 zákona ze dne 8. června 1923, čís. 121 sb. z. a n. Námitka, že zažalovaný příplatek byl melasovou komisí vybírán s úmyslem, by byl rozdělen mezi cukrovary jako dobrovolný příplatek, může po případě vésti k zamítnutí žalobního nároku, ale nemůže býti důvodem pro odmítnutí žaloby pro nepřipustnost pořadu práva.

Čís. 5402.

Stavební ruch (zákon ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n.).

Vyvlastňovatel, žádaje podle §u 8 (3) zák. o vklad vlastnického práva na vyvlastněné nemovitosti pro sebe, musí podle §u 7 (2) zák. prokázati listinami k návrhu připojenými, že došlo k vyvlastnění a že náhrada za vyvlastněnou nemovitost byla za podmínek §u 7 (1) zák. hotově zaplácena neb u knihovního soudu složena.

(Rozh. ze dne 29. října 1925, R I 891/25.)

Žádosti stavebního družstva, by podle výnosu okresní politické správy ze dne 31. března 1925 bylo pro ně vloženo vlastnické právo na pozemky, vyvlastněné dle zákona o stavebním ruchu ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n., soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. Důvody: Dle §u 5 zákona ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n. vydá úřad (t. j. úřad v §u 4 (1) zákona jmenovaný) vyvlastňovací nález s obsahem v odst. (4) a (6) §u 5 uvedeným a z rozhodnutí odvolacím úřadem o nálezu tom učiněného není dalšího opravného prostředku (§ 5 (7) zákona). Takovýmto vyvlastňovacím nálezem (rozhodnutím o něm) nabývá však vyvlastnitel pouze důvodu (§§ 425 a 431 obč. zák.) závislého na podmínce složení náhrady prozatímní jistoty způsobem v §u 7 zákona stanoveným (§ 6 (1) zákona, a tam citovaný § 365 obč. zák.). Splnění této podmínky vykazuje se odevzdáním v držbu v §u 7 (2) zákona zmíněným. Třebaže se tedy v §u 8 (3) zákona nepraví výslovně, čím má vyvlastnitel svůj návrh na vklad práva vlastnického doložit, jde z toho, co řečeno, na jevo, že doklady těmi jsou jednak nález vyvlastňovací, jednak výkaz odevzdání pozemku úřadem v držení vyvlastňovatele. V případě, o který tu jde, nebyl však předložen ani výkaz o odevzdání pozemků v držení vyvlastnitel, t. j. žadatele, ani celý vyvlastňovací nález, neboť ve výnosu zemské správy politické ze dne 25. března 1925 intimovaném okresní správou politickou ze dne 31. března 1925 praví se výslovně, že zemská politická správa v Praze výnosem tím potvrzuje vyvlastňovací nález, avšak ve směrech ve výnosu tom zmíněných doplněný (pozměněný), tak že v knihovní žádosti scházely vyvlastňovací nález okresní politické správy ze dne 19. dubna 1923, čís. 31185. Poněvadž doklady ku povolení vkladu potřebné v knihovní žádosti scházely, měla býti žádost zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Přisvědčiti jest názoru rekursního soudu, že vyvlastňovatel, žádaje dle §u 8 (3) zákona o stavebním ruchu ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n. o vklad práva vlastnického na vyvlastněné nemovitosti pro sebe, musí dle §u 7 (2) zákona listinami prokázati, že došlo k vyvlastnění a že náhrada za vyvlastněnou nemovitost byla za podmínek §u 7 (1) téhož zákona hotově zaplácena nebo u knihovního soudu složena. Dle jasného znění §u 94 knih. zák. musí býti knihovní návrh odůvodněn obsahem listin k návrhu přiložených. Rekursní soud správně vytkl, že nebyl předložen vyvlastňovací nález správního úřadu první stolice, nýbrž pouze výnos zemské politické správy, který však obsahuje jen slovné znění částečných změn a doplňku nálezu první stolice, a rovněž správně poukazuje na to, že nebyl přiložen výkaz o složení náhrady k soudu. Nestáčí, že snad u soudu jsou spisy, z nichž složení k soudu jest patrné, nýbrž třeba jest, aby i složení náhrady bylo listinou k návrhu připojenou prokázáno. Právem proto zamítl rekursní soud žádost stěžovatele o vklad práva vlastnického na vyvlastněné pozemky, a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.